

нитѣ си, чието влияние той бѣ стѣснилъ, тия двѣ смърти въ растояние на двѣ недѣли не измѣниха никакъ външното положение; съ исчезванието на Густава отъ коалицията, тя губяше най-ревностния си сподвижникъ; „сѣверъ запустя“, казваха емигрантитѣ; но за това бавния и апатичния Леополдъ бѣ замѣстенъ отъ племянника си Францъ II, който бѣше по-младъ и по-дѣятеленъ. Новия тозъ господарь почна отъ това, че прати къмъ Нидерландия 40,000 души и 20,000 на Рейнъ, като испрати въ същото време на френското правителство една твърдѣ високомѣрна нота, чрѣзъ която искаше да се върне на папата Авиньонското графство, което бше присъединено чрѣзъ едно постановѣление на Учредителното Събрание, и да се отстъпятъ на германскитѣ принцове нѣкои владѣния, на които тѣ прѣтенсираха въ Елзасъ и въ горѣ-долу ясни думи искаше отмѣняването на новата конституция.

Събранието посрѣшна това съобщение съ призивъ къмъ война, а министерския съвѣтъ се исказа въ полза на едно енергично постановление. Людовикъ XVII слѣдъ дълго двоумѣние отиде въ Събранието: „На основание на конституцията, прѣдлагамъ, каза той съ възвълнуванъ гласъ, да се объяви война на маджарския и чешки кралъ“. Францъ II по него време не бѣше още коронясалъ за императоръ.

Вечерята имаше твърдѣ бурно засѣдание; нѣкои конституционални роялисти като Бекей, Жокуръ и Матю Дюма се въспротивиха на кралското прѣдложение; тѣ бѣха поддържани отъ разновиднитѣ революционери.

Мерлинъ де-Тионвилъ извиква: трѣбва да се объяви война на кралетѣ и миръ на народитѣ“.

„Наистина, че вие постановявате присѣдата на хиляди хора, но това може би да послужи за освобождението на цѣлия свѣтъ“, каза Майль.

Постановлението бѣ прието единодушно съ исклю-